

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

Единъ брой 15 стотинки.

Редакторъ: Коста Ранковъ.

И Княза послуша народния гласъ: свали Стам-
болова. Това отвори очитѣ на народа, посочи

му *достойния* спасителенъ път. Ето и сега той рони горчиви сълзи прѣдъ *стѣнитъ* на Господаря и го *колениоприклонно* моли да го отърве отъ днешното правителство. Княжеската канцелария трѣбва да съдържа томовете отъ оплаквателни телеграми, които особено изобилствуватъ прѣзъ врѣме на изборитѣ. Не слѣдва ли да се попита: на какъ ще ни заведе тоя славенъ път?

Какво може да се очаква отъ тоя махзарджилъкъ? Въ една конституционна страна не Държавния Глава качва и сваля правителството, а народа; въ това отношение ролята на Държавния глава се свежда само въ констатиране довѣрието на послѣдния; той нѣма право да назначава за м-ри лица, които се не ползватъ съ това довѣрие, нито пъкъ да ги държи на власт, ако сж го изгубили.

Е добръ, прѣдставете си сега, че Държавния Глава напълно се съобразява съ това начало, т. е., че при назначаване и уволняване на м-ритѣ, той се ръководи единствено отъ народната воля. Какво значение ще иматъ въ тоя случай тѣжбитѣ на гражданитѣ? — Почти никакво. И наистина, нормалния пътъ за опрѣдѣляване народното довѣрие се заключава въ консултиране Народното Събрание, защото то се счита, за изразител на народната воля. Ако, слѣдователно, Събранието указва довѣрие на правителството, Държавния Глава ще го държи, въпрѣки всевъзможниятъ оплаквания. Ще ни се възрази, че тоя редъ за констатиране съчувствието на народа къмъ правителството може да се слѣдва само тогава, когато изборитѣ сж били свободни, съ други думи, когато депутатитѣ сж избраници не на полицията и войската, а на мнозинството на гражданитѣ — избиратели. Това е така. Но какъ и отъ гдѣ ще може Държавния Глава да узнае, че властита е насилсила свободата на изборитѣ? Всеко правителство, колкото и развалено да бѣде, се ще има свои привърженици. Ако Княза черпи свѣдѣнията си отъ послѣднитѣ, ще дойде до убѣждение, че никакви насилли не сж били вършени и че правителството се ползува съ народното довѣрие; ако ли пъкъ ги черпи отъ опозиционнитѣ източници, ще дойде тъкмо до противното убѣждение. Кому ще трѣбва да върва? Защо да даде прѣдимство на единтъ прѣдъ другитѣ? Защо да счита твърденията на единтъ за истински, а на другитѣ за лъжовни? Защо, най-сѣтне, сами гражданитѣ да вижкватъ държавния глава въ работи, които, споредъ основния законъ, не сж отъ негова компетентностъ — толкозь повече, че съ това тѣ рискватъ да го вкаржтъ въ заблуждение, та никогажъ да не може се опрѣдѣли точното изражение на народната воля.

Допуститѣ пъкъ сега, че вмѣсто днешниятъ ви князь, ний имаме Държавенъ Глава, който не само, че не иска да знае за съществуването на народна воля, но е готовъ да поддържа най некадърното и най тираническото правителство, стига то да удовлетворява всичкитѣ му безумни прицѣпки. Такива държавни глави е имало, па и сега ги има въ другитѣ страни. Каква смисълъ бихъ имали въ такъвъ случай оплакванията до него, когато той е съучастникъ на правителството въ всичкитѣ му безакония и разсипничества. Кой ще тури тогава край на общото тегло? — Самъ народътъ, на ли? Добръ, но това може да извърши само оня народъ, който има единственъ помощникъ себе си, своитѣ собствени сили, своята смѣлостъ, готовността да се застъпи за правата си, дори и подъ рискъ на живота си; но никъкъ не и оня, който е вече привикнжлъ само да плаче, да се моли и се уповава на чуждата помощ.

Стига вече това блѣнение!

Русский Царь въ Парижъ.

(Изъ едно приятелско писмо извличаме слѣдующето).

... „Най важното нѣщо, което занимаване на всички умове за послѣднитѣ нѣколко дни бѣ посрѣщанieto и испращанieto на руския царъ и царицата. И едното, и другото бѣхъ блѣкави, дивни, чудесни; такива каквато само Парижъ е въ положение да създаде, защото самъ по своя строй, по своя наикъ, по всичко, което краси неговитѣ гърди, е една идея величава, гиганска, едно чудо. На всека стѣпка човѣкъ виждаше сюрпризи, които обнаружаваха единъ изящно култивиранъ вкусъ и проявленията на единъ цѣлъ естетиченъ култъ въ разцвѣта, една типина, роскошна, чаровна прѣмѣна. Парижаниитѣ сами не помнжтъ Парижъ да се е явявалъ въ такава омайностъ, като сегашната. За роялитетъ това бѣ една демонстрация, едно тържество, единъ триумфъ и тѣ се стараяхъ да му придажтъ единъ невиденъ дивенъ блѣсъкъ. Републиканцитѣ пъкъ, за да платжтъ дълга на положението си ч-гостопримството, правяхъ сжщото. Едно напрѣдваряване, една идея, движеше всичкитѣ, да заобиколжтъ, да очароважтъ високия гостъ и въ туй отношение исчерпвахъ максимума на срѣдствата и материални, и естетични, съ които тѣй щедро е надарена французката натура. За мене скромнѣтъ чужденецъ отъ едно дълбоко запятишие на хубости и свѣтски чаровности, това имаше едно магическо въздѣйствие; азъ поглѣщамъ цѣли потоци впечатления, безъ да успѣвамъ да ги классирамъ, но не и да не ги прѣцнжъ, разумѣва се. Едно сладко оп-

нение вливаше у мене това тържество, които парижанитѣ наричаха френско-руско празднество.

Французитѣ инакъ прѣситени въ областта на сърдечнитѣ сласти, съ осезателни проблемски на извратена чувствена природа, трѣбва да ги видишъ въ момента що досѣгатъ дългитѣ отечественъ, за да имашъ върно понятие за висотата на тѣхната натура, Тогава тия всички сластолюбци се прѣвържтъ въ една здрава компанна масса, която има едно тѣло, една душа. Такъвъ моментъ бѣше прѣдметния. Нѣ колко много обичатъ войската си! Една военна трѣба, единъ солдашки барабанъ е въ положение да ги наелектризира до забравяне. Азъ не видѣхъ ни едно отдѣление войници, колкото и малко да бѣше то, да не ъв акламирано отъ прѣходящитѣ. А засвирили военна музика, тогава и всичкия свѣтъ, що пълни улицитѣ, пробѣгва единъ токъ, който ги навързва, като верига. Тогава хиляди, хиляди гърла подематъ свирята и гледашъ отвѣкли сж на нѣколко километра съ солдатитѣ. Нѣ и пъкъ французката военна музика е нѣщо необикновено. Нейнитѣ звукове сж чисти сърдечни фибри, сглобени отъ пориви на високо патриотическо чувство, затуй и впечатлѣнието, което тя произвежда на французина е фуриозно, стихийно. Азъ самъ бѣхъ развълнуванъ отъ сърдце, како жъ слушахъ и бѣхъ много честитъ, дѣто можахъ поне единъ късъ моментъ да чувствавамъ по французки.

Тукъ можаше да се виджтъ всичкитѣ родове оржжия, защото бѣхъ повикани чакъ отъ Африка: Спахия, Зуави и всевъзможни други гарнизони, облѣчени въ роскошни униформи. Първия и втория денъ бѣ обрѣченъ на приеми и визити. На 3 ий денъ царятъ бѣ въ палата на инвалидитѣ, дѣто произведе смотъръ на живущитѣ тамъ ветерани. Това бѣ една гледка, която никогажъ нѣма да забравж. Около 1000 бѣло-коси, бѣлобради старци, съ гърди потънжли въ декорации, съ дълбоки бразди на житейската прѣвратностъ по челото. Всеки отъ тѣхъ прѣд-сталаваше единъ стѣлбъ на отечественната Охрана, единъ живъ паметникъ на отечественната история, на народната гордостъ. Въ хлѣтнжлитъ имъ очи лицахъ още останки отъ оня свѣтителенъ пламъкъ, който е згрѣвалъ сърдцата имъ при изпълнението на дълга и служението на отечественния олтарь. Царъ Николай въроятъ ще е изнесълъ неизгладими впечатлѣния отъ тоя скромнѣтъ по външна обстановка смотъръ. Единъ отъ тия старци приближи до царя, каза му нѣколко думи и едри сълзи затекохъ по бузитѣ на другаритѣ му ветерани. Потрогателна отъ тая гледка не бѣхъ виждалъ“.

Б. р. Ний се възмущаваме отъ това целе-

ПОДЛИСТНИКЪ

Въ редакцията ни се получи една интересна брошура, подъ насловъ „*Нашитѣ обществени собрании*“, написана отъ г. Разбуйна. Ний си позволяваме да прѣдадемъ само двѣ точки отъ заключението на брошурата, въ които напълно се съгласяваме съ автора ѝ, а именно: 1) за отношенията ни къмъ външканиитѣ двѣ чужди влияния и 2) какво трѣбва да бѣде поведението на Държавния Глава у насъ слѣдъ утвърдяванетоъ Му и отъ Великитѣ Сили.

„За отношенията ни съ нашата Освободителка Руссия, ето какво има да кажемъ. Трѣба да признаемъ, че никой въ България нито е помислювалъ нѣщо лошо за Руссия. Като изключимъ брацолесенията на нѣколко души отъ насинната на свирчовци и джедовци, всички други българи, отъ която политическа фракция и да сж биле тѣ, питахъ особена почитъ, уважение и признателностъ къмъ Рус. на родъ и неговия Царъ. Правителствата, които сж се сжънявали у насъ не по народната воля, сж скепloatрирали съ чувствата на народа ужъ за нѣкаква си спасителна за държавата ни политика и сж тласкали Страната ту къмъ западно, тукъ къмъ источно влияние, безъ да се е вземало прѣдъ видъ нашето изключително положение спрямо тия двѣ влияния.

Намъ е невъзможно въ тоя пунктъ да излагаме обстоятелствено безмислената и съспятелна борба на държавата ни за прѣдимството на тия двѣ външкани влияния, които по никой начинъ не можемъ прѣмахна, поради изключителното си положение на Балканскитѣ полуостровъ. Ний ще се ограничимъ да обяснимъ по единъ графически начинъ значението

на тия двѣ външкани влияния за Княжеството. Най-първо, трѣба да признаемъ, че по стеченето на обстоятелствата, у насъ се загнѣдихъ тия двѣ, едно на друго противоположни, влияния и че нашитѣ управници (държавни мжжѣ) подъ редъ давахъ и даватъ още ту на едното, ту на другото прѣдимство, твърдъ вредно за държавата и бѣднжцето ни.

Двѣтѣ външкани влияния сж: Австрийското и Русекото. Ний си ги прѣдставяме като двѣ успоредни линии, които обаче на едно далечно разстояние се сходятъ както стѣнчесвитѣ лъчи. И двѣтѣ тия влияния сж противоположни помежду си, иматъ различни интереси, които изглаждатъ по между си съ договори и се подчиняватъ всеко едно отъ тѣхъ на международнитѣ договори. Изобщо, Европейскитѣ интереси сж тѣй съприжени по между си, щото ни една държава не е достатъчно силна, за да може да наложи своето, или пъкъ да се въспротиви на международното положение. България, отъ Освобождението си и до днесъ, неможѣ да съзнае тази истина: тѣ се лутатъ ту къмъ една, ту къмъ друга, ту къмъ третя страна, т. е. подчиняваше се на Русско, Австрийско и Турско влияние. . . Ний недоумяваме съществуването на какво и да било турско влияние у насъ. Това само единъ прѣдатели може да го увеждатъ на сила. Значи влиянията сж двѣ: Австрийско и Русско, които не можжтъ да се отричатъ, нито пъкъ отстранжтъ. Ний трѣбва съ тѣхъ да се боримъ, да живѣемъ, а може би и да умремъ. Да вървимъ слѣпшиката, както сега, или прѣди, подиръ кѣсто и да е влияние, ще каже да се обезличаваме, да не разбираме интереситѣ си и да рискуваме бѣднжцето си. Тогава, какво трѣбва да се прави? — Между казанитѣ двѣ паралелни линии (двѣтѣ влияния) да изберемъ една точка на срѣдата (point de milieu), която да отстои на еднакво разстояние отъ тия линии и която да не-

трализира каквото и да било влияние отъ всека страна. А това ще рече да се просветимъ изключително на едно мирно вътрѣшно развитие, да съзнаемъ своята задача като държава и да се снабдимъ съ нужднитѣ срѣдства за укрѣпяване, когато ще се рѣшимъ да осмислимъ историческата задача. Всеко лутанне къмъ едната или другата страна на тия влияния е губенне срѣдства и врѣме на праздно. Отъ тази точка ний унжтени ще можемъ да се движимъ по такова едно направление, което ще ни спечели достойно мѣсто въ реда на другитѣ държави. Ний, слѣдователно, ще трѣбва да вървимъ по бисектрисата на жгѣла, образуванъ отъ двѣтѣ влияния — Русско и Австрийско. Мислиме да сме разбрани добръ, и съ туй да туриме точка на всекакви по нататѣшни плачове и расправии за русофобство и русофилство

Далечъ отъ насъ всекакво външкани влияние, на която и да било държава. Като държавица, която има да разрѣшава своя историческа задача — обединението на бѣлг. народъ въ своитѣ етнографически граници, ний трѣба да гледаме първо вътрѣшно да укрѣпимъ, да живѣемъ добръ съ съседнитѣ държави, които не по малко отъ насъ скжпжтъ своята независимостъ и да се стремимъ къмъ единъ бѣднжщъ съюзъ съ тия държави, който ще тури основата на балканската конфедерация.

II.

Н. Ц. В. да бѣде Князь на българитѣ и като такъвъ да промишлява само за интереситѣ на народа, да пазѣ прѣстижътъ на държавата и да бѣде винаги готовъ да се жъртува за благото на Короната и Отецеството. Той е вече законенъ Князь на България, припознатъ отъ Великитѣ Сили и пѣма за какво да свързва сѣдбата си съ каквито и да биле тѣ „просвѣтени съвѣтници“ и „самоотвържени патриоти“. Ний искаме отъ Князѣтъ да защита народната

битие на сегашниятъ представители на французката република, и за това даваме място на горното, за да си съставимъ читателитъ едно по пълно представление за пълзението на републиканска правъ краката на деснота.

СЕДМИЧНИ БЪЛЪЖКИ

ВЪТРЕШНИ.

— Из блъскавистъ дѣла на г-на Министра Величкова. Наскоро е назначенъ при тукашната държавна гимназия за второстепененъ учител г. Асприотисъ, до сегашенъ Директоръ на Сѣреската Гръцка Прогимназия, чуждъ поданикъ, който никакъ не владѣе Българскитъ Езикъ и който не е полагалъ държавенъ испитъ. Расправятъ, че се обяснявалъ по *тъмски* т.е. пантомимски: нито ученицитъ го разбирали какво иска да имъ каже, нито пъкъ той ги разбираше каквото тѣ му отговарятъ или запитватъ. Има ли въ Княжество България нѣкакъвъ си Законъ за Народното Просвѣщение, Г-не Министре, и въ сила ли е той прѣзъ министерствуването на „самоотвържения“ г. Величковъ?

— Плъвенския Училищ. Инспекторъ Цвѣтанъ Кузовъ съ извънредната си ревностъ и заслуга на учебното дѣло възмутилъ даже самоотвържения Величковъ, който го смѣнилъ отъ тая висока длъжностъ и назначилъ учителъ въ Врачанското петокласно училище. Нъ, на ли Г-нъ Инспекторъ е отъ *нашитъ*, това распорѣждане на Г-на Министра Величковъ останало черно на бяло: защото обидения Инспекторъ — народнякъ телеграфически се обърналъ дѣто трѣбва (?) съ дилемата: „или ме направете директоръ на Плъв. Четверо-класно Училище, или ми приемете оставката“. Разбира се, г-нъ Инспектора билъ удовлетворенъ напълно?...

Ний питаемъ г-на Министра Величковъ, до толкова ли е испаднало учебното дѣло, щото един повилнели партизани да налагатъ своето щение на Министерството въ ущърбъ на училищната дисциплина? Какъвъ авторитетъ ще има той, като Министъръ на просвѣщението, въ очитъ на тоя натиренъ директоръ и на другитъ учители? Впрочемъ, защо ли запитваме челоуѣка, който отколя доказа, че е способенъ за блъскави дѣла...

— Може ли да има по-модеренъ управникъ и отъ тоговъ, който да узаконява самъ беззаконията си? Г-нъ Стоиловъ на 1 Септемврий е заповѣдалъ по телефона да се произведжтъ въ Плъвенъ градскитъ избори *безъ законно бюро и списъци* и подиръ едно такова същественно на-

рушение закона за изборитъ, той ги е утвърдилъ! Научаваме се, че даже неговитъ прѣдани прѣдставители Хинковъ и Мецовъ сж измугени отъ тая му неокачествима постѣпка и се канели да го интерпелиратъ въ Народното Събрание. Ще видимъ!

— Последния брой на в. „Миръ“ отъ 5 й того, въ уводната си статия, като расправи какво вършатъ партиятъ въ надвечернето на камарата и като осжда своятъ неразбрани другари лъжесъединиститъ, — които имали за девизъ „Стани ти, да съидж азъ“, заключава съ думитъ:

„Прѣдъ видъ на това окончателно неразбирание на общественитъ интереси отъ нѣкой *капризни честолюбци* и прѣдъ видъ на тоя повелителенъ тонъ на народа, днешното правителство, което има задъ себе си толкова велики и епохални дѣла, има да цѣпъне една голѣма и свѣщенина длъжностъ къмъ народа като откаже да влѣзе въ позоренъ компромисъ съ *неразбрани, честолюбци* (лъжесъединиститъ ли? Р.). Това се диктува повелително отъ истинитъ и добръ разбиранитъ интереси на отечеството и отъ скжното за вѣщитъ ни общественно благо“.

— Получихме една дописка отъ Карнобатъ, въ която ни се описватъ много славни и похвални работи за Карнобатския Окол. Началникъ г. Димитръ Тодоровъ! По много причини, а най-главно, че въсника ни нѣма за цѣль да чисти бодили на Народната партия, не можемъ ѝ отстѣпа място въ вѣстника си. Ний съвѣтваме дописника си чрѣзъ другъ единъ начинъ да постигне цѣльта си, а именно: да събере „скжсаниятъ погонъ“, „3—4 копчега“, „букети“, „номера на вагона“, и съ една депутация, състояща отъ „поручика на 24 Черноморский полкъ“ и кондуктора г. Д. М. да поднесе на Славния побѣдоносния министъръ Стоиловъ, за да види на какви хора повѣрва *честъта* на българскитъ граждани. Редакцията не може да се влачи по скждилищата, макаръ че има свидѣтели и вещественни доказателства.

Pardon, г. дописниче!

— По поводъ назначението на старшии стражаръ Студеновъ, за когото тукашнитъ народняци бѣхъ казали, че той се раскаялъ и поправилъ поведението, в. „Знаме“ пише слѣдующето:

„Незнаемъ наистина на какво повече да се чудимъ: на цинизмътъ къмъ който прибѣгватъ *нашитъ* официозни органи, въ подражение официознитъ въ Стамболово врѣме, или на тѣхната глупостъ и невѣжество? А пъкъ логика колкото искате! Щомъ единъ човѣкъ убие нѣкого по чужда заповѣдь — работата е свършена, той е невиненъ. Особено пъкъ ако има нѣкаква вѣроятностъ, че се е раскаялъ — тогава вече заслужава награда, както я е заслужилъ Студеновъ, който сега е назначенъ старшии стражаръ отъ Варненскитъ окръженъ управител, този образецъ на окръжнитъ управители, бившии съдебенъ магистратъ, гордостъ и украшение на консерваторския режимъ. Иначе и не можеше да бжде: човѣкътъ си знае толкова

спасението си, както Богъ го научи. Живъ примѣръ имаме съ прѣдпественикътъ му, който теже бѣше си свързалъ съдбата съ каравеловото министерство. Князтъ трѣба незабавно да смѣни днешното правителство, което доста много си отмѣсти за мнѣжли работи и усѣи дѣ деморализира вѣнчю, което бѣше направено за полза на Короната и Отечеството въ десетина година. Народътъ не желае вече да има правителство на *отмѣщение и итаганъ*“.

Ето, споредъ насъ, *способитъ* по който може да се извърши тая послѣдния и наложителна операция за свършенното прѣмахване на държавната криза и въ вътрѣшно отношение: а) да се растуржъ Народното Събрание и министерството в) да се възложи държавното управление на управляющитъ министерства та за единъ периодъ отъ *три мѣсеца*, прѣзъ което врѣме да се произведатъ изборитъ за народни прѣдставители *най свободно*, безъ всѣкава намѣса на войската и жандармерията; в) да се свика *еднака* камарата на извънредна сесия, само за съставише на министерството и да се отложи редовната сесия до на пролѣтъ. Безъ това, страната ни постоянно ще се вълнува; „правителствата на П. Ц. Височество“ постоянно ще се плашжтъ отъ разни концентрации на другитъ фракции и, за да удържжтъ властвата, ще прибѣгватъ до прѣнзволи и беззакония.

Зѣ, да можемъ да бждемъ добръ разбиранъ, като какво искаме отъ признатия вѣче Бълг. Князь Фердинандъ, ний ще си послужимъ съ думитъ на проф. Грота, въспитателя на русекитъ прѣстолонаслѣдници Николая и Александра Александрови:

„Когато Държавния Глава живѣе за благо и щастieto на народътъ, то той не може да не се обича *искренно* отъ всѣкого. Любовта е изражение на еднакви мисли, чувства, желания и стремления отъ едната и другата страна; какво ли ще бжде положе-

хубаво оня запаятъ, който го прави необходимъ за продължителитъ на Стамболовицината. Печално е, че въ нашеото отечество могатъ да се издаватъ подобни вѣстници, сипевани отъ редактори, които по своитъ понятия за моралъ, отговорностъ и законъ, по-скоро би имали своето място между редовитъ на Варненскитъ хамали отъ найката на прочутия поддържател на новата епоха Сим. Кирияковъ. И дваждъ по-печално е, че единъ управителъ, който едно врѣме е раздавалъ правосѣдие отъ съдебни столъ, не се свѣни да взема своятъ подчинени авсиги измежду прѣстѣпницитъ, като смѣси по тоя начинъ понятието за пазителъ на редътъ съ понятието на прѣстѣпникъ“.

— Подмладения чрѣзъ нѣкоя нова инжекция в. „Прогрессъ“ въ 1-ия си брой отъ 5 того ни удостоява съ вниманието си. Той посвѣти единъ подлистникъ за вѣстника ни. Благодаримъ му за тая *безилатна* услуга, — редакторитъ на Прогрессъ никога не пишжтъ безъ хонораръ — съ който ни направи голѣма реклама прѣдъ своятъ читатели, дарови абонати. Прѣкрасно е написанъ подлистника, съ единъ художественъ слогъ, неподражаемъ на Величковия стилъ, съ който прѣвсѣжда Божественната комедия на Данте: по мисли, по чувства, по идеи, по конструкция, по всичко той не може да се сравни съ оня слогъ на *частния секретаръ*... г. Велчевъ. Истина подлистника е безъ всѣкакъвъ подписъ, нъ „коварната природа по-ушитъ го открива“.

Частно за думата „*Чапкжнитъ-лъжесъединисти*“ прибързано и безосновно се приписва на в. „Св. Гражданинъ.“ Лавровия вѣнецъ за внасянието ѝ въ журналния словарь (?) напълно принадлежи на дѣртния братъ на в. „Прогрессъ“ — „Миръ“, който специални подлистници печаташе подъ насловъ „*чпкжнитъ у насъ*“ слѣдъ епохалното събитие на 2 й февруарий. Ний сме увѣрени, че лъжесъединиститъ-редактори не сж забравили това, нъ отъ дълбоко уважение къмъ *дѣртитъ* си братия — редакторитъ на в. „Миръ“, не смѣжтъ направо да имъ припишжтъ тоя епитетъ, а си служатъ съ поговорката: „тебъ думамъ дѣщи, същай се снахо.“

Що се касае до „една зелена равнина“, вѣредъ нежъ забитъ колъ и за кола вързано... ще напомнимъ на *поета* около „Прогрессъ“ слѣдния анекдотъ: Волтеръ, за да утоли ниската си злоба, изрисувалъ едно магаре на вратата на поета Пиронъ. Последния, като срѣщналъ Волтера, казалъ му: „намери хъ визитната ви картичка на вратата ми. Сърдечно ви благодаржъ.“

М Ъ С Т Н И.

— Прокура при тукашния окр. Сждъ г-нъ Д-ръ Милковъ и членътъ при сжщия сждъ г-нъ

вола, да се залови за изучаване нуждитъ на Страна-та и да настръ за прѣмахването на ония драконовски закони, съ които *ужъ* се ограждала височайшата му Особа отъ нападки и покусения. Народната обичъ къмъ Династията му не се печели съ присѣди, издадени въ името на Князтъ, а съ *дѣлти и добрини*, които Князтъ може да направи на народа. България е страна съ чистото конституционно управление и бълг. народъ за дълго врѣме не може да си остава стадо овци, водено отъ натрапени политически скопци. Народната воля, рано-късно, ще каже думата си и тогава, всѣко нѣщо, направено мимо народния суверинитетъ, ще остане прѣходяще и за смѣтка на авторитъ му. Днешното положение на държавнитъ ни работи нѣма да се поправи ни най-малко отъ Султанскитъ почести и любезнитъ срѣщи на Князтъ въ другитъ държави. Тѣ доказватъ само, че Князь Фердинандъ не е вече „Австрийскитъ ставленикъ“ „узурпаторъ“ на бълг. прѣстолъ, ами избранъ отъ народа вожждъ — Български Държавенъ Глава.

Държавната криза е полуразрѣшена съ признаването на Князтъ — *вмѣнно*; тѣ трѣба окончателно да се свърши и *вжтрѣшно*. На Държавния Глава прѣдстои сега да направи послѣдното, безъ което първото (*вжмѣното*) не може да бжде *трайно*, — а това се постига много лесно, *щомъ страната се здобие съ правителство, което да бжде истинското изражение на народната воля*. Днешното правителство не се ползува съ народното довѣрие: то най-напрѣдъ не е *гоможенно* (еднородно), а „скърпено“ отъ всѣкоя вѣщина. Идваннето му на властѣта станж съ измама и при едно всеобщо опсѣняване слѣдъ 18 Май 94 год. — денъ на народното излъгване. Ако П. Ц. Височество и за напрѣдъ го поддържа *по карзбадски*, той ще отиде въ разрѣзъ съ народната воля и самъ става причина да негодува народа срѣщо му и да търпи

нието на оная държава, въ която Държавниятъ Глава и народътъ мислжтъ другояче, желажтъ различно и се стремжтъ къмъ различни цѣли?

„Държавниятъ Глава и народътъ трѣба да съставяватъ цѣло. Нѣма на земята съюзъ по всѣщественъ и по-важенъ отъ тоя, защото отъ него зависи благоденствето на милиони хора, който живѣе за щастieto на народа си и за когото вътрѣшното благоеостояние на държавата стои по-високо отъ всѣкакви *паради пострѣщания, тържества, побѣда и завования*...“

Омразата на народътъ къмъ Господари доказва че и Господари не обича народа, защото любовта е печели съ любовь. Тя доказва, че *Господари малъ мисли за народа си, не го е изучилъ добръ, не викиналъ въ нуждитъ му*, — на кѣсо, не го е разбралъ и оцѣнилъ добръ; тя доказва още, че Държавниятъ Глава не прѣгрѣща отъ всичко най-много *за неостѣта и сираведливостта*, защото на народътъ *внѣ* наги е милъ и скжпъ тоя Господаръ, който почитъ тия принципи за свѣщенни.

Съ любовта на народътъ товарътъ на управлението бива лекъ даже въ най-тежкитъ врѣмена, най-мжкнитъ обстоятелства се прѣкарватъ добро, катъ ее облягаме на народната воля“...

Ний искаме, най-послѣ, отъ Бълг. Князь да свързва съдбата си съ тия, които всѣкакъ се мжжжтъ дѣ освѣжжтъ принципитъ на *измѣната и прѣдате* ството, да се пази отъ тия български изроди, катъ отъ чума и покорно да слуша *гласътъ на народната воля*!... Нищо повече отъ това и народътъ ще носи на рѣцъ!

Карамиханловъ си подадох останките и сж вече уволнени. Г-нъ Мануиловъ, членъ при сжщия сждъ, е примъстенъ за пом. прокуроръ при Г-рновския окр. сждъ. Г-нъ Милковъ се установа въ Пловдивъ като адвокатъ, а г. Карамиханловъ отива да продължава науките си. Съжаляваме, че паркега изгубва единъ характеренъ и самостоятеленъ прокуроръ, а сждътъ двама подобни магистрати. Желаетъ шото и въ бждице да слѣдватъ той похваленъ пжтъ. Научаваме се, че на мѣстото на г. на Милковъ иде г. Пенчевъ, за когото тоже сме чували добри отзиви.

— Тая година житарската търговия неимо-вѣрно отива добръ. Новото кило се продава 12 лева. Като сравняваме тая цѣна съ мнжлогодишната, когато се продаваше сжщото кило за 5 лева, ний сърадваме търговците — житари и особено селяните земледѣлци, че ще могатъ да се улеснятъ до нѣйдъ си въ дълговете, въ които сж потънжли до уши отъ разни лихвари и непоносимитъ тежки даждия.

— *Пишжтъ ни отъ града*, че войниците отъ 8 приморски полкъ ходѣли въ съвършенно дрипаво облѣкло. Очевидци расправятъ, че на е-динъ войникъ шинела е ималъ формата на „фра-къ“, защото е билъ съвършенно испокѣсанъ отъ трупи! Обучата имъ биле такпва, че предпо-нитали да ходѣтъ и ходжли съ царвули, обвити въ памучни партияки. Нека четжтъ и виджтъ българекитъ майки и бащи съ какво се обла-натъ синоветъ имъ. Като че ли военния бюд-жетъ е недостатъченъ да се облажтъ войницитъ както трѣба! Когато разсжждаваме по това, не-волно си спомняваме за всички обвинения, ко-ито се отправжтъ къмъ военнижъ: „кончета на-папеончета“, процеса на в. „Знаме“ за крѣ-поститъ и тжмъ подобни работи. Тежко ни!

— Почтенния дѣдо Величко Христовъ, по-настоящемъ прѣдсѣдателъ на Варненската Търг.-Индустриална камара, безъ да види, че въ гра-да ни се издаватъ 8 вѣстника, затекълъ се чакъ въ-София, чрѣзъ в. „Миръ“ да търси лице за се-кретаръ на прѣдсѣдателствемата му камара. А-найте ли, какво това показва, че дѣдо Велич-ко, който е видѣлъ турско и българско царства, не е тжй простъ, както го мислжтъ нжкой, та-ка не знае облажитъ отъ достлука съ властвую-щитъ и че лицето, което ще замѣсти секретар-ската длжжностъ безъ друго трѣба да е отъ „нашитъ“ т. е. отъ Народната партия, защото-накъ изгубва се благоволенieto на горгорба-нитъ, та сътнната му зоръ ще бжде... Тжй и, дѣдо Величко?!

— Въ миналия брой бжхме помѣстили едно-мтрафиле за тукашната мжжка гимназия. Отъ-бранижъ свѣдѣния се оказа, че на ученицитъ е забранено да посѣщаватъ съврѣменно град-ката Библиотека, както бжхме съобщили, а са-мо политическия отдѣлъ. Въ такъвъ случай ний-вмаме нищо по поводъ на тази мърка, които-взелъ учителския свѣтъ, защото вѣрваме, че-ой ж е обмислилъ зрѣло. Па и ний сме на-няние, че намѣсто да си губжтъ скжпото врѣ-е ученицитъ въ тоя отдѣлъ, гдѣто почти ни-аква полза нма да извлжжтъ нека по често-осѣщаватъ литературното отдѣление, да прочи-жтъ списанията и журналитъ, изъ които за сега-е извлжжтъ истинска полза и солидни познания.

— Съобщава ни се отъ едно доста вѣрно мж-го, че при едно отъ тукашнитъ мирови сжди-ща има едно лице, което изпълнява длжжн-остта на писаръ и расилежъ, безъ никаква за-лата. Позволено му било да пвни въ сжди-щната канцелария разни прошения на лицата, оито иматъ работа съ сждището. Това нжщо-вжрдъ злж се отразява въ очитъ на публиката, оито мисли, че чиновникитъ, освѣнъ заплатата, оито получаватъ отъ държавната хазна, получа-атъ и разни възнаграждения отъ частни лица.

Желателно би било тази практика да се-гмахне, защото съ това се убива авторитета-в самото сждище.

— По съобщението въ брой 9-й за оцѣни-жля при тукашната минитница г. Цаневъ, че-правилъ предпочитание на едни търговци-рѣдъ други, редакцията сама направи справка-въ минитницата и видѣ, че декларацията № 3282-а еврейна е оперирана отъ другъ оцѣнителъ.

Нови юниги и списания.

Медицинска Бесѣда XI и XII книжка отъ II година. Излиза въ началото на пѣвки мѣсецъ подъ редакцията на Д-ръ Витановъ въ г. Ви-динъ. Годишната цѣна на спитаннето е: за въ България 10 лева, за въ странство—12 лева, а за учащата се младежъ—8 лева.

Писма къмъ майкитъ за отглеждане на-здравото и болното дѣте. Приложение: диететика на трудността, ражданието и периода послѣ раж-данието отъ лѣкарката *Николска Печкина*. Без-платна премия къмъ II-та годишнина на списа-нието „Медицинска Бесѣда“. Койго не е абонатъ на списанието „Мед. Бесѣда“ може да си добави-прѣмията за 3 л. отъ редакцията на списанието-Првпоржчваме ж на читателитъ.

Д-ръ Бассановичъ

Слѣдъ заврѣщаннето си приема болни всѣки-дневно отъ 8—10 сутриня и 2—5 ч. слѣдъ обядъ.

2—29—2

УЧИТЕЛЪ ПО МУЗИКАТА търси да прѣда-ва уроци по *цигулка*, сръшу най износно въ-знаграждение.

Споразумение въ администрацията на вѣст-никъ „Свободенъ Гражданинъ“.

ПРОДАВА СЕ едно мѣсто отъ 320 кв. метра въ мѣстността „Илджъ Табия“, на кюше и на-равно мѣсто. Цѣна умѣрена.

За споразумѣние до Петръ Вергневъ, кун-дураджия, улица „6-й Септемврий“, до цър-квата „Св. Никола“.

3—16—3

СИРЕНЕ ИМПЕРИЯЛЪ

Извѣстява се отъ чѣляка на Ив. С. Вой-водовъ отъ гр. Т. Пазарджикъ, че отъ 15-й Сеп-темврий почва сезона за направата Сирене Им-периялъ и масло за закуски; прочее умоляватъ се г-да клиентитъ ни да почнатъ да праватъ-своитъ поржчки.

3—24—3

Варненский Окржженъ Сждъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2.

Подписаний членъ дѣловодителъ по несъ-стоятелността на Варненския търговецъ Начо Станевъ, призовавамъ кредиторитъ на послѣдния, да прѣдставятъ въ двадесетъ дни, отъ двукрат-ното обявявание настоящето въ мѣстний вѣст-никъ „Свободенъ Гражданинъ“, на Сждището (дѣловодителю), свойтъ вземания. Три дни послѣ тоя срокъ, да се явятъ лично или чрѣзъ зако-ненъ повѣренникъ въ Варнанския Окржженъ Сждъ, по 10 часа сутриня, когато ще се при-стжжи къ освидѣтелствуванне заемитъ.

Дѣловодителъ-Членъ Хр. Герджиковъ.

2—32—1

КНИЖОВНО ИЗВѢСТІЕ.

Редакцията на „Театрална Библиотека“ из-вѣстява интересующитъ се, че излѣзож отъ-печатъ:

1) *Дѣтъ сирачета*, драма въ 5 дѣйстви и 8 картини отъ А. Денери и Кормонъ; 2) *Стария Морякъ*, комедия въ 3 дѣйстви отъ Жанъ Рип-пенъ и 3) *Отелло*, трагедия въ 5 дѣйстви, томъ I и отъ съчиненията на Шекспира.

И двѣтъ серии на тжзи издания ще обематъ-повече отъ 120 печатни коли въ 15 отдѣлни-книжки и ще косватъ за абонатитъ само 12 лева-годишно.

Абониранието и всички поржчки ставатъ въ-прѣплата чрѣзъ г-на П. Хр. Генковъ, въ-гр. Варна.

Н. Живковъ моли всички лица и у-преждения до които сж проводени покани за-спомощници на книгитъ:

„ГОРСКИ ЦАРЬ“ и „СВѢТУЛКА“

да неспроводятъ имената на спомощницитъ: а-щото книгитъ вече сж подъ печатъ.

Адресъ: Н. Живковъ, въ гр. Варна.

1

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4848

За удовлетворение иска на варненеца Ан-дрея Анастасовъ отъ Костадина Аргировъ по-испълнителния листъ № 11389 издаденъ отъ-Варненский Окржженъ Сждъ, обявявамъ, че ще-произведж публична проданъ, съгласно чл. чл. 1009, 1021 и 1024 отъ Гражданското Сждопр-изводство, на слѣдующитъ длжжникови имоти, които се намиратъ въ землището Арнаутларъ: Нива 12 дек. Първа цѣна 81 л. Нива 8 дек.—48 л. Нива 18 дек.—182. Нива 12 дек.—72. Нива 6 дек.—36. Нива 18 дек.—108. Нива 18 дек.—108. Нива 6 дек.—36. Нива 15 дек.—90. Нива 6 дек.—36. Нива 4 дек.—24. Нива 6 дек.—36. Нива 4 дек.—24. Нива 4 дек.—24. Нива 4 дек.—24. Нива 6 дек.—36. Нива 6 дек.—36. Нива 3 дек.—18. Нива 12 дек.—72. Нива 3 дек.—18. Нива 12 дек.—72. Нива 8 дек.—48. Нива 3 дек.—18. Нива 10 дек.—60. Нива 6 дек.—36. Нива 8 дек.—48. Нива 3 дек.—18. Нива 5 дек.—30. Нива 16 дек. дек.—96. Нива 20 дек.—120. Нива 5 дек.—30. Нива 6 дек.—36. Нива 4 дек.—24. Нива 12 дек.—72. Ливада 4 дек.—4 Лозе 4 дек. 60. Праздно мѣсто въ-селото—100 и Нива 12 дек.—81 л.

Желающитъ да купжтъ нжкой отъ тжхъ или-всичкитъ, нека се явжтъ въ канцеларията на-тукашното Сжд. Приставство, гдѣто ще бжде-извършена продажбата и тамъ ще могатъ да-изучатъ подробното описание на имотитъ.

Варна, 7-й Октомврий 1896 год.

II. Сжд. Приставъ: Кутевъ.

3—33—1

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4846

На основание изпълнителния листъ № 4965 издаденъ отъ Варненский Окр. Сждъ въ полза на Коста Юрдановъ отъ Варна, противъ Баю Атанасовъ отъ Николаевка за 1769 лева зл. определенитъ имъ въ листа лихви и станалитъ-разноски, обявявамъ че, слѣдъ двѣ недѣли отъ-слѣдующия день отъ денѣтъ на послѣдното три-кратно обнародване настоящето до 31 день, ще-произведж публична проданъ съгласно чл. 1021 и 1025 отъ Граж. Сждопроизводство, на-слѣдующитъ отвѣтникови имоти: Кжща въ сж-щото село. Първоначална цѣна 600 лева. Кжща въ-сжщото село—400 л Нива 18 дек. 3 ара—183 л. Нива 6 дек. 5 ара—65 л. Нива 20 дек.—200 л. Нива 9 дек. 1 аръ—72 л. Нива 7 дек. 4 ара—59 л. Нива 6 дек. 5 ара—52 л. Нива 11 дек. 2 ара—67 л. Нива 9 дек.—54 л. Нива 16 дек.—96 л. Нива 6 дек. 1 аръ—36 л. Нива 7 дек. 2 ара—43 л. Нива 4 дек. 9 ара—29 л. Нива 3 дек. 9 ара—3. Нива 3 дек.—24. Нива 4 дек. 3 ара.—34. Нива 4 дек. 1 аръ—32. Нива 3 дек. 4 ара—27. Нива 4 дек.—32. Нива 5 дек. 6 ара—32. Нива 5 дек. 6 ара—33. Нива 4 дек.—32. Нива 4 дек.—32. Праз-дно мѣсто (харманъ) въ селото 2 дек. 4 ара—19. Ливада 4 дек.—40 Лозе 1 дек. 4 ара—42.

Всичкитъ имоти сж-въ землището на Ни-колаевка.

Желающитъ да купжтъ нжкой отъ тжхъ или-всичкитъ, нека се явжтъ прѣзъ опредѣлений-срокъ въ канцеларията на тукашното сжд. при-ставство, гдѣто ще извършж продажбата и тамъ-ще могатъ да изучжтъ подробно описанието на-имотитъ.

Варна, 7 Октомврий 1896 год.

II. Сжд. Приставъ: Кутевъ.

3—34—1